

48

วางยาพิษ

สองเสาประหาร ฮ่องเต๋ย๋อมแหวะไปดูอาคารทุกวัน ทว่าหลังจาก เยี่ยมเสร็จก็จะขมวดคิ้วแน่นขึ้นอีกเล็กน้อยทุกครั้ง เนี่ยคู่ชวงเข้ามาผนหมึก ให้เซียวเฟิงหมิงก็เห็นพระองค์อ่านหนังสือฎีกาฉบับหนึ่งอย่างคร่ำเคร่ง นาง จึงไม่กล้ารบกวน ได้แต่ยืนเงียบๆ อยู่ด้านล่างแทนพระที่นั่ง รอให้อีกฝ่าย มองเห็นตน แต่รออยู่นานสองนานก็ไม่มีเสียงเรียกสักที พอนางเงยหน้าขึ้น ถึงได้พบว่าแม้ดวงตาพระองค์จะจับจ้องอยู่ที่หนังสือฎีกา แต่ใจกลับลอย ไปไกล ไม่ได้พลิกหน้าหนังสือฎีกาฉบับนั้นอยู่นาน

"ฝ่าบาทเพคะ" นางก้าวเข้าไปส่งเสียงเรียกอย่างอดใจไม่อยู่

เซียวเฟิงหมิงดึงสติคืนมาแล้ววางหนังสือฎีกาลง นวดขมับปลางกล่าว ด้วยรอยยิ้ม "เจ้ามาแล้วหรือ พอดีนัก เราารู้สึกเพลียๆ เจ้าอ่านฎีกาให้เรา ฟังที"

นางเห็นใบหน้าฮ่องเต๋ย๋อมงคล้ำคล้ายฉาบด้วยเงาดำชั้นหนึ่งก็รู้ว่า

พระองค์ต้องเหน็ดเหนื่อยมาตลอดหลายวันนี้ จึงรีบเท้าเข้าไปเลือกฎีกาฉบับหนึ่งขึ้นมา ครั้นอ่านไปได้สองสามฉบับเขียวเฟิ่งหมิงซึ่งเอามือหนุนหน้าผากไว้กลับหลับไปเสียแล้ว นางถอนใจเฮือกหนึ่ง หยิบเสื่อคลุมมาห่มให้

เขียวเฟิ่งหมิงขยับตัวเล็กน้อยพร้อมกุมมือนางไว้ "สองเฮา..."

เนี่ยผู้ชวงลอบถอนใจ ดึงมือคืนมาเบาๆ แม้จะอยู่ในห้องนิทรา แต่คิ้วพาดเฉียงยังคงขมวดมุ่นคล้ายมีเรื่องก่ลัดกลุ่มใจหาทางออกไม่ได้ นางเฝ้ารออยู่ด้านข้างอย่างสงบนิ่ง ผ่านไปราวครึ่งชั่วยามกว่าเขียวเฟิ่งหมิงจะตื่นขึ้น พระองค์นวดขมับไปมาเบาๆ พอเหลือบตาขึ้นก็เห็นหญิงสาวยืนอมยิ้มอยู่ข้างๆ

สีหน้าฮ่อแต่ฉายแววซาบซึ่งออกมาอย่างสุตระงับ พระองค์กอดนางไว้ในอ้อมอก พร้อมเอาปลายคางคลอเคลียกับหน้าผากนวลเนียน กล่าวอย่างทอดถอนใจ "ทำให้เจ้าต้องลำบากมารอเราตื่น"

เนี่ยผู้ชวงฟังซบแฉงอกกว้าง ฟังเสียงหัวใจเต้นหนักแน่นทรงพลังก่อนพุดขึ้นเสียงแผ่วๆ "ฝ่าบาททรงละเมอตรัสหาคนผู้หนึ่ง..."

เขียวเฟิ่งหมิงหลากใจน้อยๆ เขยคางนางขึ้นและเอ่ยถาม "เป็นใครกัน"

"สองเฮาเพคะ..." นางมองตาพระองค์ขณะกล่าวเสียงเนิบ

ดวงตาสีดำเข้มขมิ้มลง เขียวเฟิ่งหมิงปล่อยมือนางช้าๆ ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงถามขึ้น "เราเรียกหาสองเฮาจริงๆ หรือ"

เนี่ยผู้ชวงพยักหน้า

พระองค์นวดขมับไปมา "เรายังพุดอะไรอีกบ้าง"

"ฝ่าบาทเพียงตรัสว่า 'สองเฮา' คำเดียวเพคะ..." นางจับตาดูสีหน้า

อีกฝ่ายอย่างละเอียด "พักนี้ฝ่าบาททรงพะวัักพะวนอยู่กับเรื่องของเธอใช่หรือไม่เพคะ ถึงได้ทรงเก็บไปสุบิน"

แววตาของเซียวเฟิงหึงปนเปไปด้วยความรู้สึกหลายหลาก มองนางแวบหนึ่งแล้วโพล่ถามไปอีกเรื่อง "ซวงเอ๋อร์...เราละเมอเรียกหาของเธอเจ้าไม่โกรธหรือ"

นางยิ้มน้อยๆ และส่ายหน้า "ไม่เพคะ ฝ่าบาทกับของเธอทรงเป็นคู่ทุกข์คู่ยากกันมานานหลายปี เวลานี้ของเธอประชวร ฝ่าบาททรงห่วงใยก็เป็นสิ่งที่ชอบด้วยเหตุผลอยู่แล้วเพคะ"

เซียวเฟิงหึงมองดวงตาคู่งามที่แวววาวลึกล้ำอยู่เป็นเวลานานกว่าจะถอนหายใจ "พักนี้ของเธอป่วยหนักมาก เมื่อครู่เราฝันเห็นนาง..." พระองค์โบกมือไปมา "ช่างเออะ อย่าเอ๋ยถึงเรื่องนี้เลย เจ้าอ่านฎีกาให้เราฟังต่อ แต่ถ้าเหนื่อยก็ไปพักได้ คินนี้เจ้าอยู่ค้างคืนที่วังกานลู่กับเราก็ก่อน"

แม้จะเห็นแววกังวลที่แฝงอยู่ในใบหน้าเรียบเฉยสงบนิ่งของฮ่องเต้ยังไม่จางหายไป เนี่ยชู่ซวงก็สะกดความเคลือบแคลงมากมายร้อยแปดในใจเอาไว้ หยิบหนังสือฎีกาขึ้นมาและเปล่งเสียงอ่านไปช้าๆ

ราตรีนั้นเนี่ยชู่ซวงค้างคืนอยู่ในวังกานลู่ จะเป็นเพราะเซียวเฟิงหึงมีความในใจ หรือว่าอ่อนเพลียเหนื่อยหน่ายที่สุดจะรู้ได้ พระองค์ไม่ได้เล่าลอมลอลเคลือบไม่ห่างอย่างเช่นที่ผ่านๆ มา นางอิงแอบอยู่ในอ้อมอกกว้างมองตาอีกฝ่ายพลางถาม "ฝ่าบาทมีเรื่องในพระทัยหรือเพคะ"

เซียวเฟิงหึงตระกองกอดนางไว้ จวบเบาๆ บนหน้าผากแล้วตอบสั้นๆ "ไม่"

"แต่เห็นชัดว่าฝ่าบาททรงมีเรื่องในพระทัย" หญิงสาวเบี่ยงหลบจุมพิต

จนทั้งสองผละห่างจากกัน นางถามอย่างดิ่งตัน "ทรงเป็นห่วงสองเฮาใช่หรือไม่เพคะ"

ภายในตำหนักมีแสงรำไร ดวงตาสีดำเข้มขรึมของเซียวเฟิงหมิงมองนางอยู่เนิ่นนานก่อนลุกขึ้นนั่ง "ที่เราเป็นห่วงคืองานราชกิจ"

"งานราชกิจ?" ในใจเนี่ยผู้ชวงบังเกิดอารมณ์ขุ่นเคืองขึ้นมาระลอกหนึ่งอย่างบรรยายไม่ถูก นางลุกพรวดขึ้นนั่ง กอดผ้าห่มผืนบางไว้กับอก ดวงหน้างามล้ำประดับด้วยรอยยิ้มกระด้างขณะกล่าวขึ้น "ฝ่าบาททรงเป็นห่วงสองเฮาอย่างเห็นได้ชัด นี่มิใช่เรื่องน่าอัศจรรย์อันใด ฝ่าบาททรงจำเป็นต้องตอบหม่อมฉันอย่างขอไปทีเช่นนี้ด้วยหรือเพคะ"

"สองเฮาก็คืองานราชการแผ่นดิน" เซียวเฟิงหมิงกลับไม่โมโหโกรธาเสียงพูดเรียบเรียบรื่นหูสะท้อนก้องอยู่ในตำหนักโล่งกว้าง "เรามีได้โกหกเจ้าเรื่องที่เราไม่อยากพูด เราไม่เคยเอาคำเท็จมาหลอกลวงเจ้า"

ถ้อยคำนี้คล้ายดั่งน้ำเย็นอ่างหนึ่งราดรดลงมา ทำให้เนี่ยผู้ชวงที่กำลังโกรธเกรี้ยวได้สติในทันที ด้านในม่านบนแท่นบรรทม นางมองเซียวเฟิงหมิงพลางทวนคำเสียงพึมพำ "สองเฮาก็คือ...งานราชการแผ่นดิน?"

รอบด้านถูกปกคลุมด้วยความมืดมิดเสมือนท้องทะเลอันมืดมนอนธการ นอกจากดวงตาเป็นประกายวิบวับคู่นั้นของฮ่องเต้แล้ว นางก็เห็นสีหน้าพระองค์ไม่แจ่มแจ้ง ทั้งสองประสานสายตากันในความมืด หากแต่ไม่รู้ว่า จะเอื้อนเอ่ยอะไร

ใต้แสงสลัวๆ ภายในตำหนัก เซียวเฟิงหมิงลงจากแท่นบรรทม เรือนผมยาวเหยียดแผ่สยายคลุมไหล่ บนตัวสวมแค่เสื้อคลุมบางเบาจนปกปิดแผงออกกำยำไว้ไม่ได้ แต่ดวงหน้างามสง่าดุจเทพสวรรค์กลับแฝงไว้ด้วยความ

เครื่องเคียด "หากอาการของสองเขาไม่ดีขึ้น ชุมนางกลุ่มพระญาติในราชสำนักก็จะบีบให้เราแต่งตั้งรัชทายาท ขณะเดียวกันชุมนางฝ่ายตรงข้ามกับพวกเขาก็มีอยู่ไม่น้อย ถึงเวลานั้นจะต้องเกิดความขัดแย้งขึ้นอีกเป็นแน่ กว่าราชสำนักจะอยู่ในความสงบเรียบร้อยมิใช่เรื่องง่าย คราวนี้ก็ต้องมาเกิดคลื่นลมระลอกใหญ่ขึ้นอีก และสถานการณ์ของทั้งสามรัฐยังเปราะบางปานนั้นทันทีที่ที่พลาดก็จะกระทบกระเทือนไปทั้งหมด...นี่คือเรื่องที่เรากังวลใจ" เชี่ยวเฟิงหมิงกล่าวเนิบ ๆ

เนี่ยผู้ชวงมองฮ่องเต๋นึ่ง ๆ กลางดาม "สองเขาประชวรหนักมากจริง ๆ หรือเพคะ"

พระองค์นึ่งเงียบไป ครู่หนึ่งถึงเอ่ยขึ้น "บอกได้แค่ว่าป่วยอย่างมีเงื่อนงำ" ใจนางกระตุกดู "ฝ่าบาททรงสงสัยว่ามีคนวางยาพิษสองเขาหรือเพคะ" "ในอดีตก็มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง เราเรียกตัวแพทย์หลวงมาไต่ถามอาการแล้ว พวกเขาตรวจไม่พบอะไรจึงไม่รู้ว่าสองเขาถูกวางยาพิษหรือป่วยหนักเองกันแน่" พระองค์พูด

หญิงสาวเย็นวบบนอกอย่างบอกไม่ถูก นับแต่โบราณมาการวางยาพิษเป็นวิธีกำจัดศัตรูแบบลับ ๆ ที่ได้ผลมากที่สุด ทว่าเป็นยาพิษชนิดใดกันที่กัดกินร่างกายซึ่งไม่แข็งแรงอยู่แต่เดิมของสองเขาไปที่ละน้อย ๆ โดยมองไม่เห็นพิษรุ้แม่เพียงนิด บัดนี้แม่พระนางจะป่วยหนัก กลับบอกคนภายนอกได้แค่ว่าร่ากายไม่สมบูรณ์แข็งแรง กระทั่งสนมชายาคคนอื่นก็ไม่ล่วงรู้ว่าพระนางอาการหนักถึงขั้นนี้

"ฝ่าบาททรงตรวจสอบเข้ารับใช้ข้างกายสองเขาหรือยังเพคะ" เนี่ยผู้ชวงดาม

"สิ่งที่เจ้าคิดได้ เราล้นคิดมาหมดแล้ว" เขียวเฟิงหมิงนั่งลงข้างเตียง น้ำเสียงแฝงความท้อใจ ไม่ใช่เรื่องง่ายตายกว่าพระองค์จะคานอำนาจของราชสำนักฝ่ายหน้าและฝ่ายในได้ แต่ดูเหมือนว่าจะถูกทำลายลงในเร็ววันนี้ ข้าร้ายยังเป็นช่วงที่รัฐอึ้งยกทัพไปโจมตีรัฐฉินอีกด้วย

เนี่ยอู่ซวงกุมมือฮ่องเต้ เสียงพูดแฝงความตึงเครียดโดยที่นางเองก็ยังไม่รู้ตัว "ถ้าเกิดว่า..."

เขียวเฟิงหมิงกระตุกมือออกจากมือนาง นิ่งไปนานก่อนจะถอนใจยาว ครั้งหนึ่ง ดวงตาคู่กลมลึกแลมองวงหน้านางมตริงใจขาวผ่องในความมืดมิด "เจ้าช่างกำหนัดนัก เจ้าอยากรู้หรือว่าเราจะทำอย่างไร"

"ฝ่าบาทตรัสไว้มิใช่หรือว่าเรื่องที่ไม่อยากตรัสบอกก็จะไม่เอาคำเท็จมาหลอกลวงหม่อมฉัน" นางยิ้มอ่อนๆ "ฝ่าบาททรงเลือกที่จะไม่ตอบหม่อมฉันก็ได้พะคะ"

มือของฮ่องเต้ลูบข้างแก้มนางเบาๆ "บอกเจ้าก็ไม่มีอันใดเสียหาย หากฮ่องเฮา...เป็นอะไรไปจริงๆ เช่นนั้นเราก็ได้แต่แต่งตั้งฮ่องเฮาคคนใหม่ และเราจำเป็นต้องหนุนสกุลหวังของซูเฟยขึ้นมาเพื่อกำราบขุนนางกลุ่มพระญาติไว้ แต่เพื่อมิให้ซูเฟยมีอำนาจมากขึ้นเรื่อยๆ เราก็ต้องแต่งตั้งองค์ชายใหญ่เป็นรัชทายาท กระนั้นวิธีนี้เป็นการแก้ที่ปลายเหตุ และจะก่อให้เกิดปัญหายุ่งยากตามมาไม่สิ้นสุด..."

เนี่ยอู่ซวงได้ยินวาทจານี้แล้วราวกับหัวใจพลัดหล่นจากหน้าผาลงสู่หุบเหวลึก ซูเฟย?! ลงท้ายฮ่องเต้ยังคงต้องแต่งตั้งฮ่องเฮาซึ่งเป็นที่ยากเกรงในตำแหน่งในและได้รับความเชื่อถือจากราชสำนักฝ่ายหน้า ฉะนั้นซูเฟยก็คือตัวเลือกที่ดีที่สุด นางสามารถถ่วงดุลอำนาจของสกุลใหญ่ต่างๆ ที่ชิงดี

ชิงเดินกันก็ได้ ขณะที่จิ้งเพียนนั้นสกุลเดิมไม่โดดเด่น ทั้งยังเป็นคนเจียมและ
นิ่งเฉยจึงไม่เหมาะสมด้วยประการทั้งปวง

เมื่อฮ่องเต้รักษาความมั่นคงของแผ่นดินไว้ได้แล้ว ตำแหน่งในก็จะเป็
อาณาจักรของซูเพย แล้วคนที่เคยประจบเอาใจและผูกต้องเป็นญาติกับ
สองเฮาเช่นนางสมควรเอาตัวรอดอย่างไรดี เกรงก็แต่ว่าพอถึงเวลานั้น
เซียวเฟิงหมิงก็ไม่อาจคุ้มครองนางได้เช่นกัน คงได้แต่ปล่อยให้ซูเพยใช้
อำนาจบาตรใหญ่ตามอำเภอใจ นางเคยประสบกับวิธีการของซูเพยมากับ
ตัวแล้ว ทั้งโหดเหี้ยมจับไวและทำได้โดยหน้าไม่เปลี่ยนสี ในเวลานี้นางแค่
อาศัยความโปรดปรานของฮ่องเต้เพียงอย่างเดียว แล้วจะไปต่อกรกับซูเพย
ได้อย่างไรกัน

เนี่ยอยู่ช่วงกั่มหน้าตริกตรองอย่างหนัก ความคิดร้อยแปดพันประการ
ผุดขึ้น แต่กลับหาวิธีการใดไม่ได้ เซียวเฟิงหมิงลู่ไหล่ นางเบา ๆ "นอนเถอะ
เรื่องยังไม่เลวร้ายถึงขั้นนั้น ทั้งหมดนี้เป็นแค่การคาดการณ์ไปในทางร้ายมาก
ที่สุดเท่านั้นเอง"

นางคว่ำมือเซียวเฟิงหมิงไว้ สุ่มเสียงร้อนรน "ฝ่าบาททรงอยากให้
สองเฮากุมอำนาจในตำแหน่งต่อไปใช่หรือไม่เพคะ"

"ยอมแน่นอนอยู่แล้ว นี่เป็นวิธีที่มั่นคงปลอดภัยที่สุดในขณะนี้"
เซียวเฟิงหมิงตอบ "ก่อนที่จะคิดหาหนทางอื่นออก การรักษาสถานะ
ปัจจุบันไว้จึงเป็นการกระทำที่ฉลาดที่สุด"

"เช่นนั้นก็ให้หม่อมฉันช่วยฝ่าบาทเถอะเพคะ!" นางเงยหน้าขึ้นพูดอย่าง
อ่อนหวาน "ให้หม่อมฉันหาตัวผู้บงการเบื้องหลังออกมา ขอแค่สืบพบว่าใคร
เป็นคนวางยาพิษก็มีความหวังว่าไม่ว่าสองเฮาจะมีพระชนม์ชีพรอดได้

นะเพคะ"

เซียวเฟิงหมิงมองนางด้วยสายตาที่แฝงอารมณ์ซับซ้อน "เจ้ามีความ
มีน้ใจจริง ๆ หรือ"

แหวเวี้ยมเกรียมจุดวาบขึ้นในดวงตาเนี่ยคู่ชวง นางก้มหน้าลง
"หม่อมฉันจะพยายามอย่างสุดกำลัง แต่ถึงไม่สำเร็จก็จะไม่บังเกิดผลอะไร
ที่เสียหายเพคะ"

"เอาเถิด วันพรุ่งเราจะให้เจ้าเข้าไปตรวจสอบในตำหนักไหล่อี"
เซียวเฟิงหมิงโอบนางไว้ในอ้อมแขนอย่างอ่อนโยน "เราปลื้มใจอย่างมากที่
ในตำหนักในยังมีเจ้าที่คอยช่วยเหลือเราได้"

"ฝ่าบาท..." ในใจหญิงสาวพลุ่งพล่านไปด้วยความรู้สึกสับสนปนเป
มีถ้อยคำหนึ่งติดอยู่ที่ปลายลิ้น หากไม่พูดคงไม่หายข้องใจ นางแหงนหน้า
ขึ้น ดวงตาคู่งามฉายแววคันหาอย่างที่ว่าเองก็ไม่กระจ่างแจ้ง "ฝ่าบาท
หม่อมฉัน...เป็นงานราชกิจของพระองค์หรือไม่เพคะ"

เซียวเฟิงหมิงเฉลยยิ้มออกมอย่างกลั่นไม่อยู่ พร้อมกระชับวงแขน
กอดนางให้แน่นขึ้น "เด็กโง่ เจ้าคือคู่ชวงของเรา หนึ่งเดียวในใต้หล้า
ของเรา!"

นางคลี่ยิ้มเบิกบานอย่างคลายใจลงได้โดยพลัน รอยยิ้มนั้นเปล่งรัศมี
ประหนึ่งดอกกานฮวาเบ่งบานยามรัตติกาล งดงามเสียจนทำให้ใจสั่น
หวั่นไหว สีหน้าเซียวเฟิงหมิงฉายแววเคลิบเคลิ้ม ขณะประทับจวบดูดีมีลง
บนริมฝีปากนางอย่างห้ามใจไม่อยู่

วันต่อมาเนี่ยคู่ชวงตื่นตั้งแต่ย่ำรุ่ง นางกำนัลถือประคองอารมณ์ชุดใหม่

และเครื่องใช้ต่างๆ สำหรับล้างหน้าสางผมรออยู่แล้ว นางกวาดตามอง
แวบหนึ่งแล้วพูดเสียงเรียบ "ไปหยิบชุดราชสำนักสีม่วงแดงชุดนั้นของข้ามา
รวมทั้งเครื่องประดับผมทั้งหมดด้วย"

นางกำนัลไม่กล้าชักช้า เร่งรีบถอยออกไป เนี่ยผู้ชวงลุกขึ้นล้างหน้า
สางผม จากนั้นก็รวบเร็นผมสีดำยาวเหยียดมุ่นเป็นมวยเมฆาเคลื่อนที่ตุน
ชมชอบ บัดนี้ช่างมีตำแหน่งเป็นเสียนเพยแล้ว จึงปักปิ่นดอกไม้ไหวฝิ่งไข่มุก
ลายหงส์เดี่ยวข้างละสองอัน และติดประดับไข่มุกเม็ดเล็กกระจิดแจ่มบน
มวยผมซึ่งสามารถมองเห็นได้รำไร ยังสวมสร้อยคาดหน้าผากหยกเขียวลาย
ดอกบัวเส้นหนึ่ง เนื้อหยกใสกระจ่างยิ่ง เสริมส่งให้ผิวหน้าหญิงสาวงาม
ผุดผ่องนวลล่อ ส่วนหางตาเขียนตัวดัดขึ้นเป็นหางหงส์ พร้อมบัดเปลือกตา
ด้วยสีชมพูนวลเพียงจางๆ พาให้แลดูสูงศักดิ์ลึกลับมากขึ้น

ครั้นตักแต่งเร็นผมเรียบร้อย เนี่ยผู้ชวงก็สวมชุดราชสำนักสีม่วงแดง
ซึ่งขับเน้นทรวดทรงอันอ่อนแออรชร ตัวกระโปรงใช้ดินเงินดินทองทอสลับ
เป็นลวดลายจางๆ แบบเรียบง่ายทว่าสง่างาม หญิงสาวแม้ริมฝีปาก มอง
ดูเงาของตนที่แต่งองค์ทรงเครื่องผิดจากเดิมทางกระจก

"เสียนเพย วันนี้ทรงงามเหลือเกินเพคะ" เชี่ยหลั่นกล่าวอุทาน

เนี่ยผู้ชวงถือพัดกลม มองปลอกหุ้มเล็บแหลมคมบนนิ้วมือ เพื่อสยบ
พวกบ่าวของตำหนักไหล่อีที่วางตัวสูงส่งจนเคยตัวให้ได้ นางไม่อาจไม่แต่งตัว
เช่นนี้

หญิงสาวเหยียดยิ้มเอ็นขาจางๆ "ไปตำหนักไหล่อี!"

เนี่ยผู้ชวงพาข้ารับใช้มุ่งหน้าไปยังตำหนักไหล่อีเป็นขบวนใหญ่โต
ยังมีหลั่นกงกที่ได้รับพระบัญชาจากฮ่องเต้ติดตามไปด้วย เมื่อมีเขาเป็น

• มุมฉากที่ 3

ผู้เบิกทาง นางก็เหยียบย่างเข้าสู่ตำหนักโหล่อีได้อย่างสะดวกปราปรื่น
หญิงสาวยืนอยู่กลางโถงรับรอง มองสำรวจไปรอบๆ ขณะที่นางกำนัลชั้นที่
พากันแอบมอง

นัยน์ตาดูจตุตงสีมองกวาดไปอย่างปึงชา บารมีของผู้มีอำนาจ
เหนือกว่าทำให้พวกข้ารับใช้แต่ละคนก้มหน้าเงียบกริบเป็นจักจั่นหน้าหนาว
ไม่ถึงชั่วครู่หลินกงก็เดินนำหน้าแม่นมชราคนหนึ่งเข้ามาอย่างเร่งร้อน

"เสียนเพย สองเฮาตื่นบรรทมแล้ว เสด็จไปเข้าเฝ้าได้แล้วพะคะ" แม่นม
เอ่ย

เนี่ยคู่ชวงมองปราดไปที่แม่นม หลินกงเห็นดวงตานางทอประกาย
ฉงนก็รีบพูดขึ้น "ท่านนี่คือแม่นมหวัง เป็นคนเลี้ยงดูสองเฮาตั้งแต่ทรง
พระเยาว์ หลังจากเข้าวังมาก็ติดตามอยู่ข้างพระวรกายมาโดยตลอด
พะยะคะ"

นางพยักหน้าแล้วสาวเท้าตามแม่นมหวังเข้าไปในห้องบรรทม ยามที่
เพ็ญแหวกม่านชั้นแรกออก กลิ่นยาจุนแรงก็ลอยมาเตะปลายจุมูกระลอกหนึ่ง
เนี่ยคู่ชวงย่นหัวคิ้วน้อยๆ เดินตามแม่นมหวังเข้าไปด้านในอย่างเชื่องช้า
ผ่านม่านกันที่ซ้อนกันชั้นแล้วชั้นเล่า บดบังแสงแดดแจ่มจ้าของวสันตฤดูจาก
นอกตำหนักไว้ทั้งหมด บันดาลให้ทั้งตำหนักของสองเฮาคลายถูกปกคลุม
ด้วยม่านรัตติกาลมืดมิด

เมื่อเนี่ยคู่ชวงเดินไปถึงหน้าแท่นบรรทม นางกำนัลที่อยู่สองข้างก็
แหวกม่านออก เหยิบหน้าของสองเฮาให้ปรากฏออกมา

นางเห็นเพียงปราดแรกก็เกือบผงะถอยหลังก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัว ใน
ระยะเวลาสั้นๆ ไม่กี่วันหน้าตาของสองเฮาก็ซูบซีดเหี่ยวแห้งจนแทบจะเหลือ

เพียงหนึ่งหุ้มกระดูก อีกทั้งร่างกายยังดำคล้ำฝ่ายผอม ละม้ายซากศพที่ถูก
 สูดเลือดสูบเนื้อออกไปจนหมดสิ้นอย่างกะทันหัน

สองเขาได้ยินเสียงก็ค่อยๆ ปรีอตาขึ้น พอเห็นว่าเนี่ยผู้ชวงมา พระนาง
 ก็ถอนหายใจ พลุลมยาวๆ ออกมาเสือกหนึ่ง "เจ้ามาแล้วหรือ ฝ่ายบาท
 ทรงให้เจ้ามาอย่างนั้นหรือ"

เนี่ยผู้ชวงพยักหน้า จากนั้นก็นั่งลงข้างแท่นบรรทม กุมมือที่ผอมแห้งจน
 นำเวทนาของอีกฝ่ายไว้ "ฝ่ายบาททรงเป็นห่วงพระองค์มาก ทรงเรียกให้
 หม่อมฉันมาสืบหาว่าผู้ใดเป็นคนวางยาพิษพระองค์เพคะ" แม้เสียงจะ
 เบามาก แต่ก็ดังมากพอจะทำให้นางกำนัลซึ่งยืนนิ่งอยู่ทั้งสองข้างได้ยินชัด
 ถนัดหู พวกนางต่างสะท้านเฮือกไปทั้งกายอย่างห้ามไม่อยู่

สองเขาฟังแล้วหัวเราะหึๆ นัยน์ตาที่ดูใหญ่ขึ้นเพราะแค้นตอบมี
 แววอำมหิตปรากฏขึ้น "ดี! เจ้าช่วยหา...หาตัว หากสืบพบว่าเป็นสุนัขรับใช้
 ตัวใดที่บังอาจวางยาพิษข้า ข้าจะแล่นเนื้อเถื่อนหนังมันซะ...แค่ๆ"

สองเขาพูดพลางไถ่ไม่หยุดด้วยความชิงชัง เนี่ยผู้ชวงเอ่ยพลางลูบหลัง
 พระนางเบาๆ ให้หายใจสะตวกขึ้น "อย่ากริ้วไปเลยเพคะ ปล่อยให้หม่อมฉัน
 สอบสวนเอง ไม่ว่าจะอย่างไรหม่อมฉันจะสืบหาว่าผู้ใดเป็นคนวางยาพิษ
 อย่างสุดความสามารถเพื่อให้คำตอบแก่พระองค์ให้ได้เพคะ"

สองเขามองหญิงสาวและจับข้อศอกนางไว้ แม้จะยังป่วยอยู่แต่กลับมี
 เรี่ยวแรงจนน่าอัศจรรย์ใจ "เจ้ามั่นใจ?"

เนี่ยผู้ชวงส่ายหน้าเอื่อยๆ "ไม่มากนัก แต่พระองค์ต้องทรงเชื่อพระทัย
 หม่อมฉัน พวกเราทั้งสองคนลงเรือลำเดียวกันแล้ว หากไม่ถึงฝั่งก็อับปางไป
 ด้วยกัน..."

สองเขาคลายยิ้มและพริ้มตาหลับลงช้าๆ "เจ้าอยากสอบสวนอย่างไร ก็สุดแท้แต่เจ้า แม่นมหวังจะคอยให้ความช่วยเหลืออยู่ข้างๆ"

เนี่ยคู่ชวงได้รับคำรับรองจากสองเขาแล้วจึงหันหน้าไปกล่าวกับ แม่นมหวังเสียงเรียบ "แม่นมหวังได้ยินที่สองเขาตรัสแล้วใช่หรือไม่"

"เพคะ เสียนเพยมีพระบัญชาใด บ่าวจะปฏิบัติตามอย่างแน่นอนเพคะ" ไบหน้าขราชของแม่นมหวังไม่แสดงความรู้สึกใดๆ แม้แต่น้อย

เนี่ยคู่ชวงพยักหน้า ไบหน้างามล้ำหยักยิ้มเย็นเยียบโดยพลัน "เช่นนั้น ก็ดี ถ้ายทอดคำสั่งของข้า ปิดประตูตำหนักอย่างแน่นหนา นางกำนัลและ ชั้นที่ของตำหนักไหล่อีทั้งหมดต้องมารวมตัวกันที่ด้านหน้าตำหนัก จำไว้... ทุกคน!"

"เพคะ" แม้ว่าจะรู้สึกแปลกใจ แต่แม่นมหวังยังคงขานรับ

เนี่ยคู่ชวงหันไปมองสองเขาที่ท่ายใจไม่สม่ำเสมอบนแท่นบรรทม ก่อนจะหมุนกายสาวเท้าออกไปในที่สุด

ประตูตำหนักสีแดงทึบหนักปิดลงอย่างเนิบช้า ตามมาด้วยเสียงลั่น ดาลดังกรึก เหล่าข้ารับใช้ยืนออกันอยู่ด้านหน้าตำหนักพากันสะดุ้งเหือก หัวใจหล่นวูบอย่างช่วยไม่ได้ ก่อนที่เนี่ยคู่ชวงจะมาถึงได้มีการตรวจค้น ตำหนักไหล่อีไปแล้วรอบหนึ่ง แม้ทุกคนไม่รู้ว่กำลังค้นหาอะไร แต่ข้ารับใช้ ที่ความรู้สึกไวก็รับรู้ได้ว่าอาการป่วยของสองเขามีเงื่อนงำ และที่ค้นหากันอยู่ ก็คงจะเป็นคนร้ายที่กล่าววางยาพิษทำร้ายสองเขา

เนี่ยคู่ชวงยืนบนบันไดหยกที่อยู่สูงขึ้นไป มองดูข้ารับใช้เบื้องล่างที่ ก้มหน้าจรดอก ครั้นลูกกัญแจที่ไขว้ไขประตูดำหนักถูกนำมามอบให้ นางก็สั่ง ให้เชื้อหลั่นวางมันไว้ด้านข้าง

หญิงสาวหาได้รับร้อนเอ่ยวาจา เพียงย่ำเท้าวนไปมาบนบันไดหยกทั่วทั้งตำหนักไหล่อีที่สูงส่ง่าหรรษาปกคลุมไปด้วยกลิ่นอายอดีตดัดชวนให้หายใจไม่ออก เวลาล่วงผ่านไปทีละเคอ ๆ ทั้งที่อากาศในฤดูใบไม้ผลิไม่ร้อนอบอ้าว แต่เข้ารับใช้เบื้องล่างล้วนมีเหงื่อเม็ดใหญ่ผุดซึม มีบางคนเหงงหน้าขึ้นมอมอย่างอดใจไม่ไหว กลับเห็นเนี่ยอู่ซวงซึ่งงามสะคราญเฝ้ายามมีสีหน้าเย็นเยียบดูจน่าแข็ง ดวงตาคู้งามที่มองกวาดมาไม่บ่งบอกอารมณ์ใดๆ แม้เพียงนิด ขวนให้หนาวเยือกจับกระดูก

"วันนี้ข้าน้อมรับพระบัญชาของฮ่องเต้มาที่ตำหนักไหล่อี เพื่อสืบให้กระจ่างแจ้งว่าเป็นผู้ใดกันแน่ที่วางยาพิษทำร้ายสองเฮา!" สุ่มเสียงเย็นขาดังก้องในลานกว้างโล่งด้านหน้า ทำให้เข้ารับใช้ทั้งหลายบังก็สิ้นสะท้านน้อยๆ หน้าตาหวาดหวั่นกระวนกระวาย บ้างก็ก้มหัวทำหน้าดูแคลน...สีหน้าต่างๆ กันไปทั้งหมดนี้ล้วนตกอยู่ในสายตาเนี่ยอู่ซวง

นางแค่นยิ้ม "ประตูตำหนักปิดแล้ว วันนี้จะไม่ปล่อยให้มปีลาหลุดรอดออกจากแหไปได้สักตัวเดียว พระราชโองการของฮ่องเต้อยู่เบื้องบน พระเสวนี๋ยของสองเฮาอยู่เบื้องหน้า พวกเจ้าสวดมนต์ภาวนาให้ตัวเองเถอะ!

แยกกันทีกับนางกำนัล แยกเข้ารับใช้ที่ทำงานต่ำด้อยกับนางกำนัลชั้นสองชั้นสามที่ปรนนิบัติในตำหนักออกจากกัน" เนี่ยอู่ซวงพูดกำชับจบถ้อยคำหนึ่ง นางกำนัลชั้นที่ที่นางพามาถึงไปถ่ายถอดคำสั่ง และแบ่งคนออกเป็นสี่กลุ่มในเวลาเพียงชั่วครู่

เนี่ยอู่ซวงเรียกหยางจื่อกับเตอซุ่นมาแล้วกระซิบบอกที่ข้างหูทีละคน จากนั้นทั้งสองคนต่างก็รับคำสั่งและถอยออกไป

ครู่ต่อมาขันทีแต่ละคนก็พาคนกลุ่มหนึ่งออกไป เนี่ยอู่ซวงมองแป้นมหวัง

• มุมฉากข้อ 3

แล้วกล่าวขึ้น "การซักถามนางกำนัลกลุ่มนี้ขอให้แม่นมหวังคอยช่วยอยู่ข้างๆ ด้วย"

"เพคะ!" แม่นมขานรับทันใด จากนั้นจึงพานางไปยังเรือนเล็กโถงที่ อยู่ด้านข้าง ซึ่งเข้ารับใช้ที่มากับเนี่ยอู่ซวงได้ย้ายของประดับตกแต่งออกไป แล้ว รวมทั้งยกเครื่องลงทนต์ธรรมดาในวังหลวงมาวางเรียงเป็นหน้ากระดาน ไว้ริมห้องฝั่งหนึ่ง

นางสั่งให้คนถือรายชื่อยืนอยู่ข้างๆ เรียกชื่อนางกำนัลให้เดินต่อแถว กันเข้ามารับการสอบสวนทีละคน หากคนใดพูดตะกุกตะกักไม่รู้เรื่องหรือ มีเจตนาปิดบังก็จะถูกลากตัวไปโยยลงโทษอีกด้านหนึ่ง ไม่นานนักก็มี นางกำนัลเคราะห์ร้ายเพราะบอกไม่ชัดเจนว่าหลายวันก่อนตนอยู่ที่ไหน จึง ถูกขังพิတ်กับพื้นและโยยสามสิบไม้

แม่นมหวังได้ยินเสียงร้องโอดโอยโหยหวนของนางกำนัล แม่นางจะอยู่ในวังหลวงมานานและผ่านร้อนผ่านหนาวมาไม่น้อย แต่ก็ยังไม่เคยพบเห็นการโยยลงโทษเข้ารับใช้ตามอำเภอใจในตําหนักของสองเสาวอย่าง อุกอาจเช่นนี้มาก่อน นางเห็นใบหน้านางเลิศของเนี่ยอู่ซวงไม่สะทกสะท้าน ก้อดถามอย่างลังเลใจไม่ได้ "เสียนเพยทรงทำเช่นนี้ ไม่กลัวว่าจะระคาย เบื้องพระยุคลบาทของสองเสาวหรือเพคะ"

เนี่ยอู่ซวงมองดูเข้ารับใช้ตรงเบื้องล่างที่กำลังโยยตํานางกำนัลจนเลือดอาบทั่วร่างแล้วลากตัวออกไป ถึงหยิบผ้าเช็ดหน้ามาแตะซับแบ่งฝุ่นข้างจมูกออก นางเหยียดยิ้มมุมปากหยันๆ พลางเอ่ยขึ้น "เวลานี้สองเสาวทรงตกอยู่ในอันตรายมหันต์ หากจับคนร้ายได้เร็วขึ้นเคอหนึ่งถึงจะช่วยให้พระองค์มีพระชนม์ชีพรอดได้ หรือแม่นมหวังจะสงสารเข้ารับใช้ที่ไม่ยอมพูดความจริง

พวกนี้"

แม่นมหวังรีบพูด "มิใช่เพคะ..."

"มิใช่ก็ดีแล้ว หากแม่นมหวังรู้สึกสงสาร ข้าคงได้แต่ขอให้แม่นมหวัง
เข้าใจกันสักหน่อย ถึงอย่างไรหากสืบทอดันสายปลายเหตุไม่ได้ ข้าไม่เพียง
มาเสียเที่ยว แต่ยังต้องแบกรับการกระทำเหล่านี้ อีกทั้งเกรงว่าสองเสาคงยาก
จะรอดพ้นจากเคราะห์ภัยครานี้เช่นกัน แม่นมหวังเป็นคนฉลาด สมควร
เข้าใจเหตุผลข้อที่ว่าไม้ใหญ่หักโค่น วานรหนีหายได้" เนี่ยผู้ซวงเอ๋ยปากอย่าง
เฉยชา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)